

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Euro Queen a.s.**, IČO 27625231
se sídlem V Holešovičkách 1443/4, Praha 8
zastoupený advokátem JUDr. Davidem Mášou
se sídlem Na Zderaze 2007/7, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. MHMP 58263/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15 ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

13. 11. 2024, č. j. ÚMČ P15 72374/2024/OE/EKu, v rozsahu odvoláním napadeného výroku III. Prvostupňové rozhodnutí ve výroku III. nepovolilo v kasinu žalobce provozování technické hry, jejíž provozování bylo povoleno základním povolením vydaným Ministerstvem financí ve správním řízení vedeném pod sp. zn. MF-27058/2023/73, k čemuž uvedlo výčet 30 koncových zařízení (herních pozic).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je více než 10 let provozovatelem kasina *Casino Golden Queen*, v němž provozoval technické hry. Prvostupňové rozhodnutí povolilo další provozování kasina, ovšem nepovolilo provoz technické hry, a to s ohledem na § 2 obecně závazné vyhlášky č. 14/2020 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „vyhláška“).
3. Žalobce namítl, že žalovaný nahrazoval, resp. doplňoval odůvodnění prvostupňového orgánu, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Žalovaný se pokusil dodatečně odůvodnit prvostupňové rozhodnutí, leč učinil tak obecně a nekonkrétně.
4. Žalobce považoval vyhlášku za rozpornou s Listinou základních práv a svobod, Ústavou, čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) a zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Akcentoval, že při splnění podmínek zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, mu vzniká nárok na vydání povolení k umístění herního prostoru.
5. Žalobce ve vztahu k vyhlášce v odvolání namítal, že nikdy nebyl narušen veřejný pořádek provozem technické hry v jeho kasinu, že v Praze neexistoval skutečný problém s hazardními hrami, regulaci ve vyhlášce tak chyběl legitimní cíl, a že neexistovaly rozdíly v dopadech mezi technickou hrou v herním prostoru a *on-line*. Pro omezení svobody je třeba zohlednění konkrétních místních okolností, náležité odůvodnění regulace, zejména její potřeby a vymezení jejího cíle, posouzení proporcionality a nediskriminace a nenarušení hospodářské soutěže. Žalovaný tyto argumenty žalobce dostatečně nevypořádal.
6. Žalobce nesouhlasil s argumenty žalovaného ohledně omezení volného pohybu služeb (veřejný zájem), k čemuž ani nebyl proveden žádný důkaz. Argumentoval právem volného pohybu služeb na základě čl. 56 SFEU. Existenci unijního prvku ve správním řízení dokládal čestným prohlášením vedoucího provozovny, že vždy byly pravidelnými klienty i zahraniční osoby ze států EU. Žalobce nesouhlasil s tím, že jde o otázku právní, nikoli skutkovou, jak tvrdil prvostupňový orgán. Žalovaný přitom komplexně neposoudil podmínky pro aplikaci tuzemského práva, které je dle žalobce rozporné s právem EU.
7. Žalobce podotkl, že při argumentaci, že negativní dopady provozování hazardních her, zvláště technických her, jsou notorietou, žalovaný vycházel z právního a skutkového stavu starého 10–15 let, neboť odkazoval na judikaturu Ústavního soudu z té doby. Snižování dostupnosti hazardních her je dle žalovaného rozumné, dle žalobce ovšem nestačí na to, aby zdůvodnilo porušení práva volného pohybu služeb. Žalobce podotkl, že v roce 2010 bylo v Praze 2 000 heren, v roce 2020 asi 90.
8. Co se týče narušení hospodářské soutěže (*on-line/land-based* technické hry), žalobce k argumentům žalovaného v napadeném rozhodnutí poznamenal, že jsou nesprávné a pouze odkazují na sdělení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) a judikaturu; své vlastní posouzení žalovaný neprovedl.
9. Žalobce nesouhlasil ani s posouzením proporcionality. Dle žalovaného by méně omezující opatření nebylo dostatečně účinné, žalobce měl ovšem za to, že je odůvodnění nepřezkoumatelné, např. nebylo řečeno, s čím byl zákaz technických her poměřován.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

10. Ohledně analýzy potřebnosti a přiměřenosti regulace žalobce zopakoval, že nelze vycházet z toho, že je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit. Nesouhlasil s tezí žalovaného, že vyhláška nemůže zohledňovat skutečnost, zda v souvislosti s konkrétním herním prostorem žalobce docházelo či nedocházelo k narušování veřejného pořádku. V souvislosti s tím zdůraznil, že neprovozoval tzv. kvazikasino, tedy kasino, v němž živá hra není vůbec reálně provozována z důvodu její záměrné neatraktivitu. Podotkl, že k této otázce nebyl proveden žádný důkaz.
11. Není též pravdivé tvrzení žalovaného, že zákon č. 186/2016 Sb. neumožňuje pouze omezit počet zařízení pro provoz technické hry, nýbrž je může pouze zakázat. Dle žalobce je-li možné něco zcela zakázat, pak to lze i jen omezit. Stejně tak by dle žalobce bylo možné vydat povolení pouze ve vztahu k zahraničním hráčům. Žalovaný podotkl, že takové povolení by bylo diskriminační vůči českým občanům, což ovšem dle žalobce jen dokazuje, že mu povolení mělo být vydáno.
12. Žalobce v žalobě rovněž zmínil, že v odvolání namítal systémovou podjatost prvostupňového orgánu, neboť je podřízený žalovanému, který sám budí pochybnosti o své nestrannosti, což žalovaný dostatečně nevypořádal.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Úvodem poukázal na nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 24/24, který zaujal stanovisko prakticky ke všem námitkám žalobce.
14. Žalovaný zdůraznil, že pokud jde o proporcionalitu regulace stanovené vyhláškou, regulaci technické hry na území hl. m. Prahy opakovaně přezkoumalo Ministerstvo vnitra, coby dozorový orgán, a neshledalo její rozpor s právními předpisy (sdělení Ministerstva vnitra ze dne 6. 11. 2020, č. j. MV-155155-5/ODK-2020). Hl. m. Praha při tvorbě vyhlášky vycházelo rovněž ze zkušeností Celního úřadu pro hlavní město Prahu. Dle jeho sdělení ze dne 10. 2. 2020, č. j. 98258-2/2020-510000-61.1, celní úřad identifikoval výskyt tzv. kvazikasin (pseudokasin), kdy se fakticky jedná o hernu. V těchto provozovnách dochází k omezení živé hry a směřování zájmu návštěvníka pouze na výherní automaty. Přípisem celního úřadu ze dne 7. 8. 2020, č. j. 98258-4/2020-510000-12, pak hl. m. Praha obdrželo statistiku těchto kvazikasin.
15. Technické hry jsou nejrizikovější z hlediska rozvoje patologického hráčství, což potvrzuje také odborná literatura – Franková, E. a Chomynová, P., 2024. *Přehled situace v oblasti závislostí v České republice 2023*. Online. Zastřeno, 9(2), 1–24. Str. 19. zveřejněno v červenci 2024, a Chomynová, P., Dvořáková, Z., Grohmannová, K., Orlíková, B., Černíková, T., Franková, E., Petroš, O. 2023. *Zpráva o hazardním hraní v České republice 2023*. CHOMYNOVÁ, P. (Ed.). Praha: Úřad vlády. Str. 58. Hl. m. Praha přitom dlouhodobě vykazuje ze všech krajů nejvyšší počet klientů služeb poskytujících péči pro hráče hazardních her a jejich blízké.
16. Vzhledem ke specifické povaze hazardních her, dané sociálními aspekty, aspekty veřejného pořádku a zdraví, které s nimi souvisejí, a jelikož neexistuje žádná unijní harmonizace, je členským státům EU ponechán prostor pro vlastní posouzení, aby regulovaly a kontrolovaly trhy s hazardními hrami dle svých tradic a kultury [*Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k zelené knize o on-line hazardních hrách na vnitřním trhu KOM (2011)*]. Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“) přiznal členským státům EU možnost zvolit si vlastní

systém opatření, která budou zaručovat dosažení cílů vnitrostátní politiky (rozhodnutí SDEU ve věci C-275/92, C-42/07, C-124/97, C-67/98, C-243/01, C-338/04). SDEU ve věci C-920/19 konstatoval, že čl. 56 SFEU nebrání dvojímu systému organizace trhu s hazardními hrami na celostátní a regionální úrovni. Podle SDEU mohou být omezení hazardních her odůvodněna takovými naléhavými důvody obecného zájmu, jako jsou ochrana spotřebitele a předcházení podvodům a podněcování občanů k nadměrným výdajům za hru (rozhodnutí SDEU ve věci C-470/11, C-186/11).

17. Cílem zákazu dle § 2 vyhlášky přitom je skutečné omezení herní příležitosti v hernách a kasinech na území hl. m. Prahy v případě tohoto nejrizikovějšího druhu hazardních her.
18. Co se týče tvrzeného porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, námitka žalobce je zcela obecná. Zákaz technické hry dle § 2 vyhlášky dopadá na všechny provozovatele technických her bez rozdílu stejně a neznemožňuje jakýkoliv další provoz kasin. Obecný způsob regulace hazardních her na základě vyhlášky samozřejmě nemůže zohledňovat skutečnost, zda v souvislosti s konkrétním herním prostorem docházelo či nedocházelo k narušování veřejného pořádku. Ani ÚOHS nepovažuje ze soutěžního hlediska za problematické, pokud se obce rozhodnou pro úplný zákaz provozu hazardních her na svém území, jelikož žádné soutěžitele neznevýhodňuje oproti soutěžitelům jiným a tato regulace je zdůvodněna vyšší společenskou škodlivostí technických her (Informační list ÚOHS č. 2/2022 k problematice protisoutěžního jednání orgánů veřejné správy, str. 12).
19. Také Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24 uvedl, že již nelze akceptovat eventuální závěr ÚOHS či správních soudů o diskriminační povaze tam napadených ustanovení vyhlášky. Je-li plošný zákaz v nynější věci stanoven na základě ospravedlnitelných kritérií, jsou tím vyloučeny (případné) diskriminační účinky v situacích konkrétních či potenciálních provozovatelů hazardu. Pro ÚOHS, případně správní soudy, to znamená, že obecní regulace hazardu, plošně, dle jednotlivých městských částí (obdobně jako u celé obce), bez určení adresních míst, která není svévolná a má své racionální důvody (jako v nynější věci), není (a ani myslitelně nemůže být) v rozporu s ústavním pořádkem, ale ani s § 19a odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže

Posouzení žaloby soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
21. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobce ani žalovaný nereagovali na výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani provádění důkazů, které žalobce navrhl, a to předchozích povolení pro technickou hru na předmětné adrese – okolnost, že žalobce dříve disponoval povolením pro technickou hru ve svém kasinu, není sporná a nemá význam (ani z hlediska délky trvání předchozího povolení) pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
22. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle čl. 104 odst. 3 Ústavy *zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.*
24. Podle § 44 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, *povinnosti může hlavní město Praha ukládat v samostatné působnosti jen obecně závaznou vyhláškou k*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména lze stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v hlavním městě Praze nebo by mohly být v rozporu s dobrými mravy anebo z důvodu ochrany bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, popřípadě stanovit, že na určitých veřejně přístupných místech v hlavním městě Praze jsou takové činnosti zakázány.

25. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb. *obec může na základě jiného zákona vydat obecně závaznou vyhlášku, ve které stanoví, že bingo, technická hra, živá hra nebo turnaj malého rozsahu mohou být provozovány pouze na místech a v čase určených obecně závaznou vyhláškou, nebo stanoví, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování těchto hazardních her zakázáno, anebo stanoví, že provozování těchto hazardních her je na celém území obce zcela zakázáno.* [pozn. soudu: toto znění bylo účinné v době od 15. 6. 2016 do 31. 12. 2021, následně byla nezměněná právní úprava obsažena v § 12 bez odstavců, od 1. 1. 2024 byla nezměněná právní úprava znovu zahrnuta do odstavce 1]
26. Podle § 2 vyhlášky *provozování technické hry podle jiného právního předpisu (dále jen „technická hra“) je na území hlavního města Prahy zakázáno.*
27. Soud úvodem konstatuje, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje, co již namítal v odvolání. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k opakujícím se námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, kterou níže stručně cituje a s níž se ztotožňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, Sb. NSS 1350/2007), případně ji soud rozvíjí o vlastní úvahy.
28. Jelikož žalobce řadu svých námitek pojal buď jako prostou negaci tezí žalovaného, nebo argumentuje jen stručně a obecně, soud podotýká, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, Sb. NSS 2162/2011, ve kterém konstatoval, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“.

29. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou neshledal důvodnou. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Jak plyne z níže uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních námitek, žalovaný vypořádal odvolací námitky žalobce řádným způsobem.
30. V návaznosti na právě uvedené nepovažuje soud za důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti. Nelze totiž odhlédnout od toho, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, Sb. NSS 534/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Žalobce nijak nespecifikoval, jakým způsobem mělo tvrzené porušení zásady dvojinstančnosti zasáhnout do jeho práv, zmínil jen to, že ani prvostupňový orgán, ani žalovaný nevypořádali jeho námitky dostatečným způsobem, s čímž ovšem soud nesouhlasí. Soud uzavírá, že odvolací orgán je oprávněn případně doplnit odůvodnění prvostupňového orgánu.
31. Pokud jde o vyřízení dalších námitek žalobce, soud podotýká, že při jejich posouzení vycházel mj. z recentního nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24 a recentního rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2025, č. j. 15 Af 10/2024-68, s nimiž se ztotožňuje. V případě nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24 sice nebyl přezkoumáván § 2 vyhlášky, nýbrž § 3 a § 4 vyhlášky regulující živou hru, Ústavní soud ovšem reagoval i na řadu námitek týkajících se regulace hazardu vyhláškou jako takové. Rozsudek sp. zn. 15 Af 10/2024 pak obdobnou žalobu, resp. několik spojených žalob jiného žalobce zamítl.
32. Soud konstatuje, že vyhláška není rozporná s ústavním pořádkem nebo zákonem. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, Ústavní soud volí při posouzení souladu napadených ustanovení obecně závazných vyhlášek s ústavním pořádkem nebo zákonem tzv. „test čtyř kroků“. V rámci něj postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazných vyhlášek nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala *ultra vires* (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu).
33. Ohledně 1. kroku testu soud uvádí, že hl. m. Praha bylo k vydání vyhlášky oprávněno. Jeho pravomoc plyne z čl. 104 odst. 3 Ústavy ve spojení s § 44 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb. a § 12 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb. Vyhlášku přijalo Zastupitelstvo hlavního města Prahy na zasedání dne 10. 9. 2020. Lze dodat, že žalobce nerozporoval samotné oprávnění hl. m. Prahy k vydání vyhlášky.

34. Ohledně 2. kroku testu soud uvádí, že hl. m. Praha se pohybovalo v mezích ústavního zmocnění i zákonem vymezené věcné působnosti, protože pro svoje území přijalo úpravu předvídanou zákonem – vyhláškou reguluje hazard na svém území jako místní záležitost veřejného pořádku. Předmět a cíl regulace se shoduje s tím, co zákon č. 131/2000 Sb. a zákon č. 186/2016 Sb. předpokládají. Nejde tak o jednání *ultra vires*. Opět lze dodat, že žalobce nerozporoval, že je hl. m. Praha oprávněno vyhláškou regulovat na svém území hazard.
35. K námitce žalobce, že žalovaný mohl pouze omezit počet zařízení pro technické hry, nebo s ohledem na žalobcem tvrzený unijní prvek (zahraniční hráče ze zemí EU) vydat povolení pouze ve vztahu k nim, soud podotýká, že takový výklad § 12 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb. je nutné odmítnout. Zmocnění k vydání obecně závazné vyhlášky je formulováno jednoznačně – u technických her lze stanovit, že mohou být provozovány pouze na určených místech a v určeném čase, nebo lze stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci jejich provozování zakázáno, anebo lze stanovit, že je jejich provozování na celém území obce zcela zakázáno. Toto zmocnění nelze vykládat argumentem *a maiori ad minus*, jak to činí žalobce – regulace omezením počtu zařízení pro technické hry je svou povahou zásadně odlišná od regulace předvídané § 12 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb. Postupovalo-li by hl. m. Praha způsobem navrženým žalobcem, pak by z tohoto zmocnění zjevně vykročilo. Žalovaný tedy tuto námitku žalobce vypořádal na str. 20 napadeného rozhodnutí dostatečně a správně, odkázal přitom i na důvodovou zprávu k zákonu č. 186/2016 Sb. a metodické materiály Ministerstva vnitra.
36. Návazně na to soud uvádí, že argumenty žalobce, že neprovozoval kvazikasino a že v jeho kasinu nedocházelo k narušování veřejného pořádku, jsou mimoběžné k podstatě věci. Žalobce zcela přehlíží, že vyhláška představuje obecnou regulaci k obecnému problému na území hl. m. Prahy; k negativním dopadům hazardních her (patologické hráčství) a k problematice kvazikasin soud odkazuje na str. 15–17 napadeného rozhodnutí. Z této obecné regulace nelze žalobce vyjmout.
37. Nadto je tvrzení žalobce, že v jeho kasinu k narušování veřejného pořádku nedocházelo, ryze spekulativní. Žalobce provozoval technické hry, které představují nejnebezpečnější formu hazardu z hlediska patologického hráčství. Nyní žalobce v podstatě tvrdí, že právě jeho kasino za celou dobu svého provozu (sám žalobce zdůrazňuje, že provozuje technické hry více než 10 let) ani jednou nenavštívil žádný patologický hráč, popř. že provoz technických her v jeho kasinu za celou dobu svého provozu nezpůsobil, či přinejmenším nepřispěl k tomu, že by se z nějaké osoby stal patologický hráč, což je dle soudu jen stěží uvěřitelné.
38. Ohledně 3. kroku testu soud uvádí, že hl. m. Praha nezneužilo zákonem mu svěřenou působnost. Nález sp. zn. Pl. ÚS 56/10 ve světle zákonné úpravy konstatoval, že do sféry samostatné působnosti obce regulovatelné obecně závaznými vyhláškami ve smyslu ústavním pořádkem garantované územní samosprávy spadají záležitosti, které jsou převážně místního nebo regionálního charakteru a jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů – jde o oblasti územní samosprávy bytostně vlastní. Územní samosprávné celky nemohou být zcela zbaveny možnosti uplatňovat svou politickou vůli podílet se na veřejnoprávní regulaci jevů v těchto oblastech se vyskytujících.
39. Jelikož se hazardní hry nacházejí převážně na okraji společensky akceptovatelných aktivit, jeví se záměr obcí (zde hl. m. Prahy) tyto činnosti na svém území regulovat jako legitimní cíl. K uvedenému soud poukazuje na body 50 a 51 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24: „*Negativní*

jevy hazardu jsou obecně známé a Ústavní soud již v minulosti opakovaně akceptoval, že snaha o jejich omezení na úrovni obcí jako místní záležitost veřejného pořádku představuje legitimní cíl [bod 22 nálezu ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (Chrastava, N 110/61 SbNU 625, č. 202/2011 Sb.) či bod 41 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/18 (Bílina)] a součást práva na samosprávu [bod 33 nálezu ze dne 2. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (N 49/69 SbNU 31, č. 112/2013 Sb.)]. Není přitom rozhodné, že podle důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách má být obecní normotvorba (nově oproti předchozímu zákonu č. 202/1990 Sb. o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů) pouze doplňkovou formou regulace hazardu. Dříve účinný § 50 odst. 4 zákona o loteriích a jeho současný významový ekvivalent § 12 odst. 1 zákona o hazardních hrách zní téměř totožně; obě ustanovení obcím výslovně umožňují vydat obecně závaznou vyhlášku, kterou se hazardní hry provozují či zakazují v místech a časech určených, nebo zakazují na celém území obce. [...] Podle judikatury Ústavního soudu nadto vyplývá pravomoc obcí regulovat hazard na jejím území také přímo z § 10 písm. a) obecního zřízení [srov. bod 37 i. f. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (Františkovy Lázně)]; zde jeho obsahový ekvivalent představuje § 44 odst. 3 písm. a) zákona o hlavním městě Praze. [...].

40. V souvislosti s právě uvedeným soud podotýká, že námitka žalobce, že žalovaný vycházel z právního a skutkového stavu z doby před 10–15 lety, je lichá. Pokud snad chce žalobce tvrdit, že hazardní hry v nynější době již nepředstavují nebezpečí a nejsou provázeny řadou negativních společenských jevů, pak to soud považuje za absurdní. Žalovaný správně uvedl (str. 17 a 19 napadeného rozhodnutí), že je notorií, že se hazardní hry nacházejí převážně na okraji společensky akceptovatelných aktivit, k čemuž poukázal na nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 a nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Stáří těchto nálezů jim nic neubírá na jejich aktuálnosti a pravdivosti – soudu není zřejmé, na základě čeho by nyní již neměly být hazardní hry škodlivé a nevyžadující regulaci, zvláště pak technické hry. Na podstatě hazardních her, tedy že nabízejí vzrušení ze hry a zdánlivě snadný a bezpracný zisk, což může mít zásadní negativní dopad na ovlivnitelné jedince, se totiž nic nezměnilo. Recentní nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24 to jen potvrzuje, když rovněž odkazuje na starší nálezy k této problematice.
41. K poukazu žalobce na to, že v hl. m. Praze výrazně ubylo heren, soud odkazuje na bod 51 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/24, dle něž je nesmyslné argumentovat bez dalšího ve prospěch omezení pravomoci obcí snižujícím se počtem provozoven hazardu; tento trend lze interpretovat také tak, že dosavadní obecní regulace hazardu je účinná.
42. Nutno dodat, že žalobce své tvrzení, že „neexistoval žádný skutečný problém ve městě“ (str. 4 žaloby), nijak blíže nerozvedl, natož aby ho dokládal. Naopak žalovaný odkazoval na důvodovou zprávu k vyhlášce a relevantní podklady, z nichž vyplývá opak, viz str. 15–17 napadeného rozhodnutí. Soud akcentuje, že žalovaný zmínil i výstupy aktuální (z roku 2024) zprávy o hazardním hraní v České republice. Ostatně soud je toho názoru, že problémy s hazardními hrami jsou ze své podstaty obvykle spojeny s prostředím větších měst, a to s ohledem na vyšší koncentraci obyvatel, tím pádem i víc příležitostí pro podnikání, včetně provozování hazardních her, logicky tak tímto problémem musí být nejhůře postiženo hl. m. Praha.
43. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2024, č. j. 5 As 322/2022-32, „[z]a legitimní cíle regulace provozování loterií a hazardních her judikatura považuje například ochranu obecního zájmu společnosti spočívající v ochraně spotřebitelů proti hrácké závislosti a předcházení trestné činnosti a podvodům spojeným s hrami (viz rozsudek SDEU ve věci *Berlington Hungary*, bod 58) nebo v ochraně sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na loteriích a předcházení záporným jevům spojeným s hraním těchto her (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44, bod [34]).“.

44. Tomu pak plně odpovídá preambule vyhlášky, dle níž si hl. m. Praha dává za cíl snížit na svém území negativní dopady hazardních her, a to zejména v jejich nejnebezpečnějších formách, při nichž vzniká vysoké riziko negativních dopadů (gamblerství). Jejím cílem je „omezení negativního vlivu hazardních her, ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na hazardních hrách a předcházení záporných jevů spojených s hraním hazardních her, které ve svých důsledcích mohou vést k narušování veřejného pořádku a ke zvýšení kriminality a dalších patologických jevů. Cílem vyhlášky tak je ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na loteriích a jiných podobných hrách a předcházení záporným jevům spojeným s hraním těchto her, které ve svých důsledcích mohou vést k narušování veřejného pořádku.“.
45. Soud se zabýval též tím, zda vyhláška není diskriminační, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Dikce § 2 vyhlášky zakazuje provozování technické hry na celém území hl. m. Prahy. Podmínky pro provozování technické hry jsou stanoveny na území hl. m. Prahy ve vztahu ke všem subjektům stejně, nejde tedy o přímou diskriminaci. Zároveň vyhláška sleduje legitimní cíl a je vhodným prostředkem k odstínění patologických následků provozování vybraného hazardu, což vylučuje i úvahy o nepřímé diskriminaci.
46. Poukazuje-li žalobce na to, že dochází ke zvýhodnění hazardních her provozovaných *on-line*, soud konstatuje, že je obecně známou skutečností, že problémy v oblasti hazardních her činí především hra na k tomu určených přístrojích, které se zpravidla nacházejí ve volně veřejně přístupných prostorech (restaurace, bary apod.), nikoli hra po internetu.
47. Soud pak shodně jako žalovaný (str. 18 napadeného rozhodnutí) odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 8 As 213/2020-52, bod 25, dle něž musí být otázka regulace internetových her řešena na úrovni celostátní, tedy zákonem. O diskriminaci na základě regulace obecně závaznou vyhláškou tak nelze hovořit, a to již s ohledem na vymezení kompetencí obcí při regulaci hazardu (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 6 As 120/2020, body 30 a 31).
48. S tím souvisí i námitka narušení hospodářské soutěže (*on-line/land-based* technické hry), k níž se žalovaný vyjádřil na str. 18–19 napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalobce argumenty žalovaného ničím nevyvrací, jeho jedinou námitkou je, že žalovaný neprovedl vlastní posouzení otázky narušení hospodářské soutěže. S tím soud nesouhlasí. Není totiž vadou, pokud správní orgán své vlastní posouzení opře o posouzení jiných orgánů (zde ÚOHS a Nejvyšší správní soud), převezme je a ztotožní se s ním. V případě judikatury správních soudů je přímo žádoucí, aby z ní správní orgány vycházely. Závěry žalovaného, že *on-line* a *land-based* technické hry mají odlišný charakter a odlišnou regulaci, přičemž jejich zákaz na celém území obce je plně v mezích zákona, neznevýhodňuje žádné (povahou svého podnikání totožné) soutěžitele oproti soutěžitelům jiným a pro úplný zákaz existuje objektivně ospravedlnitelný důvod, jsou dle soudu správné a podložené.
49. Ohledně 4. kroku testu soud uvádí, že vyhláška obstála i z hlediska kritéria rozumnosti. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 4 As 28/2020-34, bod 41, dle něž „Nejvyšší správní soud na tomto místě rovněž připomíná právní názor Ústavního soudu předestřený v nálezu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 57/05, k němuž se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

přihlásil i v nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Ten spočívá na zásadě, že aplikace principu „nerozumnosti“ ze strany soudu musí být velmi restriktivní a měla by se omezit jen na případy, kdy se rozhodnutí obce jeví jako zjevně absurdní. Za zjevnou absurdnost lze přitom považovat jen případ, kdy soudem provedený přezkum vede jen k jedinému možnému (v protikladu k preferovanému nebo rozumnému) závěru, který je absurdní, a tento soudem rozpoznáný závěr zůstal naopak obcí nerozpoznán. Kritérium nerozumnosti nesmí být použito jako záminka k zásahu do obcí přijatého rozhodnutí proto, že Ústavní soud s rozhodnutím obce věcně nesouhlasí. Aplikace principu nerozumnosti tedy přichází v úvahu jen za extrémních okolností, nesmí být jen možným jiným názorem, aniž by byla zároveň vyvrácena možná rozumnost názoru obce. Posuzování, zda obec jednala rozumně, není jednoduše otázkou, zda jednala v souladu s oprávněním poskytnutým jí zákonem. Posouzení nerozumnosti spíše vyžaduje zvážit napadenou vyhlášku z hlediska jejích dopadů měřených obecnou rozumností.“.

50. K plošnému zákazu technických her na celém území hl. m. Prahy při přijetí vyhlášky č. 14/2020 Sb. hl. m. Prahy existovaly objektivní a silné důvody vyplývající z místních podmínek a poměrů, a regulace tak odpovídá obecným požadavkům na proporcionalitu. O tom svědčí i to, že na celém území hl. m. Prahy je zákaz provozování technických her uplatňován konzistentním způsobem z důvodu, že se problém kvazikasin týká rovněž celého území hl. m. Prahy. Soud k tomu ve stručnosti poukazuje na důvodovou zprávu vyhlášky, která se opírá o závěry vlastního šetření uskutečněného v průběhu připomínkového řízení s tím, že ve 40 % provozoven v hl. m. Praze a ve většině provozoven na území městských částí Praha 1, 3, 9, 11, 13 a 14 bylo zjištěno, že pouze malý počet kasin dosahuje úrovně, kterou lze pro provozování hazardních her v kasinu očekávat, přičemž v případě převážné většiny kasin není reálně živá hra provozována z důvodu záměrné neatraktivy. Ve zhruba polovině navštívených provozoven drtivě převažovalo provozování technických her, které jsou jinak typické pro herny. V těchto provozovnách, které jsou formálně vedeny jako kasino, živé hry nejsou reprezentovány v podobě rulety či karetních her obsluhovaných krupiéry, ale převážně koly štěstí nebo několika stolky pro hru v kostky, u nichž v rámci šetření nebyl viděn jediný sázející. Živá hra tvoří jakýsi formální doplněk, přičemž účast na hazardní hře je reálně omezena pouze na hru technických her převážně na interaktivních videoloterních terminálech, které jsou ekvivalentem výherních hracích přístrojů.
51. Stran proporcionality zvoleného řešení soud nemůže vejít na námitku žalobce, že nedošlo k poměřování „něčeho k něčemu“. Poměřováno totiž bylo řešení zvolené v předchozí obecně závazné vyhlášce č. 10/2013 Sb. hl. m. Prahy, jak vyplývá ze str. 17 napadeného rozhodnutí. Jelikož se předchozí regulace ukázala neúčinnou, neboť vznikala kvazikasina, a to na celém území hl. m. Prahy, bylo nutné přikročit k úplnému zákazu technických her na celém území hl. m. Prahy. Soud pro úplnost opakuje, že žalovaný nemohl pouze omezit počet zařízení pro technické hry, jak sugeroval žalobce.
52. Podle čl. 56 SFEU *podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb.*
53. Pokud jde o tvrzený rozpor vyhlášky s čl. 56 SFEU, žalovaný tuto námitku řádně vypořádal na str. 16–18 napadeného rozhodnutí; na jeho str. 7 je rovněž shrnuta judikatura SDEU, již argumentovalo prvostupňové rozhodnutí.

54. Soud konstatuje, že SDEU v rozsudku ve věci C-98/14, *Berlington Hungary*, shrnul principy soudního přezkumu následovně (bod 92): „[...] omezení volného pohybu služeb, která by mohla vyplývat z takových vnitrostátních právních předpisů, jaké jsou dotčeny v původním řízení, mohou být naléhavými důvody obecného zájmu odůvodněna pouze, pokud vnitrostátní soud dospěje po celkovém posouzení okolností, za nichž byly tyto právní předpisy přijaty a uplatňovány, k závěru:
- že předně sledují skutečně cíle související s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí a s bojem proti trestným a podvodným činnostem spojeným s hrami, přičemž pouhá skutečnost, že omezení hazardních her je akcesoricky přínosem pro rozpočet dotyčného členského státu prostřednictvím zvýšení daňových příjmů, není na překážku tomu, aby se na toto omezení nablíželo jako na předně sledující skutečně takové cíle;
 - že sledují takové cíle koherentním a systematickým způsobem a
 - že splňují požadavky plynoucí z obecných zásad unijního práva, zejména ze zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i z práva na vlastnictví.
55. Obecný (zákonný) rámec pro regulaci hazardu v obcích prostřednictvím obecně závazných vyhlášek je odůvodněn zájmem na eliminaci rizik a nežádoucích průvodních jevů hazardu, jež jako vážné důvody vedoucí až k omezení služeb uznává i judikatura SDEU (srov. rozsudek ve věci C-98/14, bod 58). Odůvodnění obecného rámce regulace hazardu tak dle soudu sleduje legitimní cíl, jak jej definovala nejen vnitrostátní judikatura, ale i judikatura SDEU. Tento cíl je v případě zákonného rámce navíc založen na racionálních a nediskriminačních kritériích.
56. Při posuzování první podmínky vymezené v rozsudku ve věci C-98/14, tedy toho, zda obecně závazná vyhláška skutečně sleduje cíle související s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí a s bojem proti trestným a podvodným činnostem spojeným s hrami, soud vycházel z deklarovaného účelu vyhlášky v její preambuli, kterou již citoval výše. Soud proto dospěl k závěru, že omezení volného pohybu služeb sleduje cíle související s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí, s bojem proti trestným a podvodným činnostem spojeným s hrami, ochranou nezletilých a prevencí před gamblingem. Uplatněná omezení jsou přiměřená a legitimní.
57. Druhým kritériem dle rozsudku ve věci C-98/14 je, zda obecně závazná vyhláška sleduje vymezené legitimní cíle koherentním a systematickým způsobem (obdobně rozsudky SDEU ve věcech C-176/11 a C-243/01), nesmí tedy jít o právní úpravu svévolnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2022, č. j. 6 As 9/2022-31). Toto kritérium je dle soudu též splněno. Cílem vyhlášky je omezení herní příležitosti v hernách a kasinech na území hl. m. Prahy v případě toho nejrizikovějšího druhu hazardních her, a to plošně, transparentně a nediskriminačně.
58. Soud poukazuje na rozsudek ze dne 3. 3. 2022, č. j. 2 As 18/2021-51, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „obec nemá povinnost podrobně uvádět důvody, které ji vedly k vydání vyhlášky omezující na jejím území hazard jako takové; její pravomoc toto učinit není sporná a legitimní zájem na omezení škodlivých důsledků hazardu je zřejmý. Nelze však odhlédnout od toho, že obec má v takovém případě povinnost odůvodnit konkrétní jí zvolené řešení, resp. v případě povolení či zakázání hazardu toliko na vybraných adresách uspokojivě vysvětlit, proč (z jakých racionálních, neutrálních a nediskriminačních důvodů) zvolila právě je.“. Soud opakuje, že hl. m. Praha přistoupilo k úplnému zákazu technických her na svém

území z toho důvodu, že dřívější (mírnější) opatření nenaplnila stanovené cíle. K uvedenému soud připomíná také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 5 As 294/2021-37, dle něhož „požadavek na koherentnost a systematickosti právní úpravy jistě neznamená, že by obec nemohla jednou přijatou právní úpravu v budoucnu změnit, nastanou-li pro takový postup důvody. Relevantní důvody v tomto ohledu jistě mohou představovat nejen nové poznatky týkající se vlivu hazardu či některých jeho druhů na závislé hráče a jejich rodiny nebo zjištění nových skutečností ohledně doprovodných patologických jevů spojených s hazardem, ale například rovněž změny zákonné úpravy či politické reprezentace obce. Regulace provozování hazardu na území obce je totiž v nezanedbatelné míře také otázkou politickou. Jistě by nebylo možné akceptovat, pokud by byl vývoj právní úpravy natolik nepředvídatelný, že by nepřiměřeně narušoval stabilitu podnikatelského prostředí v obci. Nic takového ovšem stěžovatel netvrdí a ani z výše uvedených vyhlášek, které byly přijaty po vyhlášce z r. 2013, taková skutečnost *prima facie* nevyplyvá.“. Nejvyšší správní soud dodal, že „judikatura Soudního dvora nepožaduje nalézt jediný správný způsob regulace. Takový požadavek by byl koneckonců v praxi jen stěží realizovatelný, neboť jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, při přijímání regulace na úrovni obce je zde nepochybně také prostor pro politické uvážení zvolených zástupců obce. Soudní dvůr tedy nepožaduje nalezení jediného správného řešení nebo řešení jaksi objektivně ‚nejlepšího‘, pouze omezuje politické uvážení obce výše citovanými požadavky formulovanými mj. v rozsudku *Berlington Hungary*.“.

59. Třetí podmínkou dle rozsudku ve věci C-98/14 je to, zda je regulace v souladu se zásadou právní jistoty a ochrany legitimního očekávání a zásadou ochrany vlastnictví. Soud podotýká, že žalobce k tomu nevznesl žádnou argumentaci, s výjimkou poukazu na to, že technické hry provozuje dlouhou dobu, což je ovšem s ohledem na níže uvedené irelevantní.
60. Soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, dle něhož u provozovatelů videoloterních terminálů nelze „hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů – stejně jako každý jiný subjekt práva – si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). [...] za legitimní očekávání nelze považovat předpoklad provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů, že správní praxe ministerstva spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat.“.
61. Porušení právní jistoty a zásady legitimního očekávání soud v dané věci neshledal. V situaci, kdy zákon č. 186/2016 Sb. od počátku své účinnosti umožňuje obcím regulovat technické hry na jejich území, a to včetně úplného zákazu, musí každý podnikatel v tomto oboru počítat s tím, že dojde k určité regulaci technických her, potažmo že dojde k jejímu zpřísnění. Právní řád reaguje na společenské změny a požadavky, tudíž dovolávat se jeho absolutní neměnnosti na základě toho, že to zasahuje do určitého oboru podnikání, považuje soud za nesmyslné. Zvláště obory, u nichž existuje všeobecná společenská shoda ohledně jejich negativních společenských dopadů, musí kalkulovat s možným zpřísněním regulace.
62. Soud dodává, že vyhláška obsahuje v § 5 odst. 1 přechodné ustanovení, dle něž lze technickou hru a živou hru povolenou přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky na území hl. m. Prahy provozovat nejdéle do doby platnosti vydaného povolení. Nebylo tedy zasaženo do žalobcových práv, která získal na základě předchozí právní úpravy, a žalobce

měl časový prostor, aby se s novou právní úpravou seznámil a reagoval na ni, tj. aby jí přizpůsobil své podnikání a podnikatelský plán.

63. Žalobce v rámci správního řízení coby důkaz existence unijního prvku navrhoval čestné prohlášení vedoucího provozovny žalobce. Dle soudu bylo jeho neprovedení řádně odůvodněno na str. 14–15 napadeného rozhodnutí. Stručně řečeno, bylo vyloučeno, aby existence unijního prvku měla význam pro posouzení věci, neboť vnitrostátní právo neodporuje unijnímu právu, nebylo tak třeba řešit skutkové otázky, tj. existenci unijního prvku. S tímto závěrem se soud ztotožnil výše. I z pohledu soudu byl tudíž důkazní návrh žalobce bezpředmětný. S ohledem na to je pravdivá teze prvostupňového orgánu, že se jednalo o otázku právní, nikoli skutkovou, neboť vyřešením právní otázky se staly skutkové okolnosti irelevantními.
64. Konečně, co se týče námitky systémové podjatosti, žalovaný ji vypořádal na str. 13 napadeného rozhodnutí. Žalobce své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v rubrice označil jako odvolání „+ *námítka systémové podjatosti*“, svou námitku podjatosti ovšem nijak nerozvedl, pročez je nedůvodná. Soud toto vypořádání považuje za adekvátní a správné. V žalobě pak žalobce uvedl jen to, že prvostupňový orgán je podřízený žalovanému, který sám budí pochybnosti o své nestrannosti. Ani soud nepovažuje námitku systémové podjatosti žalobce za řádně vznesenou. Okolnost, že je prvostupňový orgán podřízeným žalovaného, vyplývá ze skutečnosti, že správní orgány bývají zpravidla hierarchicky uspořádány. Z tohoto faktu nelze dovozovat systémovou podjatost. K pochybnostem o nestrannosti žalovaného žalobce neuvedl ničeho, soud tak jen stručně poznamenává, že pochybnosti nemůže budit to, že žalovaný nevyhověl odvolání žalobce, ani to, že byla aplikována vyhláška, jejímž původcem je hl. m. Praha – v opačném případě by totiž obecní úřady nemohly vůbec aplikovat „své“ obecně závazné vyhlášky.

Závěr

65. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu